

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 62. Frater Elias deponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul.XIII.
A.C.1230.

§. LXII.

Frater Elias deponitur.

Vading. an.
1219. n. 2.

Elias, qui tunc temporis Ministri Generalis Fratrum Minorum munere fungebatur, curam ædificandæ novæ Ecclesiæ (erat vero magnifici operis) gesserat, utque sumtus suppeterent, pecuniæ subsidia ex omnibus provinciis exegerat. Illud vero viros hujus Ordinis, paupertatis amantissimos, maxime offenderat, quod in aditu Ecclesiæ novæ formam conchæ ex marmore, loco arculæ, ad recipiendam intrantium stipem destinatæ, posuisset; erat enim hæc publica transgressio Regulæ, pecuniam tangere Fratribus districtè prohibentis. Gravissimæ igitur querelæ in Capitulo anno millesimo ducentesimo trigesimo contra Fratrem Eliam afferebantur; nam pecuniæ ad ædificandam Ecclesiam collectæ partem in commodum suum privatum traxerat. Validum equum sibi coemerat, & famulos mercede conduxerat, solus in cella sua, & quidem laute reficiebatur. Præterea, ut Fratrum multitudinem demulceret, quædam privilegia a Summo Pontifice obtinuerat, quibus laxabatur rigor Regulæ; quale illud erat, quod eis in quo.

Id. 1230. n. 2.

quodam casu pecuniam per interpositam personam accipere liceret. Elias enim affirmabat, vitæ rationem, a S. Francisco institutam, ad literam a nemine opere impleri posse, nisi eodem spiritu, quo Vir sanctus, Deo conjunctus esset. Verum ita Elias Sanctum Patrem suum imprudentiæ arguebat, cum post ejus obitum nec Fratrum numerus decrevisset, nec ulla alia adjuncta fuissent mutata, necdum enim ab ejus morte totum quadriennium effluxerat. At Elias majorem Fratrum partem in suam pertraxerat sententiam, tum metu incusso (summa enim auctoritate, & more Domini imperabat) tum aliorum simplicitate, & ignorantia abusus. Ex tota Fratrum frequentia duo, haud plures, scilicet S. Antonius Patavinus, & quidam, gente Anglus, cui nomen Adamus *du Mavais*, palam ei obsistere ausi sunt, sed non impune; nam eos contumeliis, & acerbis verberibus, tanquam schismaticos, & divisionis in Ordine auctores, pessime haberi jussit. Quin etiam sententia, solemniter denunciata, damnati sunt, quare illi ad S. Sedem appellarunt. Sed carcerem sibi ab Elia destinatum non effugissent, sine auxilio cujusdam viri Genuensis, Poenitentiarum Apostolici, & Papæ a confessionibus, qui

Sæcul. XIII.

A.C. 1230.

H h h 4

ab

Sæcul. XIII. ab hoc periculo liberatos, tuto ad Sum-
A.C. 1230. mum Pontificem deduxit. Elias a suis
 de hac re monitus, cursores misit, qui
 fugientes retraherent; sed illi viam tri-
 tam devitantes per minus notos calles
 Romam feliciter pervenerunt. Grego-
 rius Papa, cui amborum virorum me-
 rita dudum erant perspecta, venientes
 paterno affectu excepit, auditisque, quas
 deferebant, querelis, ingemuit, quod
 eorum Institutum tam cito post dece-
 sum S. Fundatoris vacillare cerneret.
 Tum, misso Nuncio, Eliam, & omnes in
 Capitulo præsentem ad se commeari
 iussit.

Postquam venissent, & omnes in con-
 spectum Papæ essent admissi, Antonius
 & Adamus Eliæ objicere cœperunt, quod
 equum aleret, & servos, quod cibum
 solus caperet, & in primis, quod preci-
 bus, veritate non nitentibus, cum detri-
 mento Regulæ, a Sacra Sede privilegia

Elias^f causam elicuisset. Elias respondit: *Cum, de-
 dicens. functo Ordinis nostri Auctore, Fratri-
 bus, me Ministrum eligentibus, repugna-
 rem, dixerunt; si id pro munere tuo ra-
 tione necessarium est, habe tibi equum,
 & ut lubet, epulare.* Postquam igitur
 officium suscepi, necessarius mihi fuit
 equus, & homo, qui pabulum præberet,
 iterumque domesticus alius, qui manda-
 ta,*

* aurum co-
 mede. man-
 ger de l'or.

ta, quo opus esset, deferret. His, si pe- Sæcul. XIII.
cunia deficiat, alimenta, & stipendium A.C. 1230.
dari non possunt. Quamvis vero neces-
sitas, & Fratrum meorum consensus sa-
tis securum me præstarent, præterea ta-
men, ut nihil superesset, quod conscien-
tiam pungeret, Sanctitatis tuæ pedibus, li-
centiam rogans, accidi. Si Ecclesiæ fa-
bricam spectemus, quæ curæ meæ commis-
sa fuit, manifestavi S. Francisci volun-
tatem, quam mihi secreto aperuerat, &
tibi, Sancte Pater, ex parte non ignotam.
Ut nihil dicam, neminem, auro destitu-
tum, Ecclesiam dignam, in qua tanti vi-
ri Reliquiæ conderentur, extruere po-
tuisse. Elia tanta ingenii, & argumen-
torum, in speciem satis firmorum, vi
causam dicente, audientibus perperam
accusatus fuisse videbatur.

His vero Antonius opposuit: Si E-
liæ licentia concessa est auro vescendi, ut
per adagium loqui solemus, non ei ta-
men licebat Thesaurum cumulare. Si
privata sua necessitati sine culpa consu-
lere potuit, non inde sequitur, quod ei
more Principum vivendi jus fuerit; cum
malo suo exemplo in totum ordinem
teporum invehat, nam Regulæ ruinam
Ministri nostri Generalis mores minan-
tur. Ad hæc Elias iram non tenens,
H h h §   atque

Sæcul. XIII.
A. C. 1230. atque immemor, quid Summi Pontificis præsentis reverentiæ deberet, S. Antonio in faciem ingessit, quod insolentissime mentiretur. Sed Papa, re dicit pensata, munere Generalis Ministri Eliæ adempto, Fratres, se præsentem, alium jussit eligere. Non fuit difficile negotium, quippe Fratres uno quasi suffragio Joannem Parentium, tunc provincialem in Hispania Ministrum, patria Florentinum, spectatæ pietatis virum, Ministrum Generalem sibi cooptarunt, Papa lubenter hanc electionem confirmante.

§. LXIII.

*Interpretatio Regulæ S. Francisci.**Vad. n. 14.*

Verum non obstante querela, contra Fratrem Eliam mota, superest nobis Bulla, hoc anno, dum Capitulum celebrabatur, ad explicandam S. Francisci Regulam data, sive illa eadem sit, quam Elias impetraverat, sive alia postmodum concessa. In ea memoratur, quod Fratres, in Capitulo Generali congregati, eorumque Minister Generalis, Summo Pontifici exposuissent, dubitare se, an tenerentur secundum literam servare S. Francisci Testamentum, in quo Regulæ verba interpretari, vel quasunque
litteras